

Ierarhii ecumeniști români se poartă ca inchizitorii cu preoții mărturisitori nepomenitori

La prima vedere, asocierea termenului de tristă reputație “Inchiziție” cu Sfântul Sinod, autoritatea cea mai înaltă a oricărei Biserici Ortodoxe Autocefale, în speță și a Bisericii Ortodoxe Române, este de neimaginat și mai ales de neacceptat pentru orice creștin ortodox de bună credință.

În mod normal așa este, dar ce mai este normal astăzi în lume? Înainte însă de a trage concluzii pripite, vă supunem atenției un șir de evenimente care s-au petrecut în cuprinsul Patriarhiei Române după minciunosinodul din Creta, când mai mulți preoți, monahi și monahii, credincioși și credincioase au întrerupt pomenirea ierarhilor lor la sfintele slujbe, și în mod automat și comuniunea euharistică și de credință cu aceștia, îngrădindu-se astfel de erezia propovăduită cu capul descoperit de ierarhii români, conform Sfintelor Canoane 31 Apostolic și 15 I-II Constantinopol. Împotriva acestor decizii curajoase, membrii Sfântului Sinod au declanșat o reprobabilă campanie de reprimare, demnă de acțiunile medievale ale Inchiziției papistașe.

Pentru a facilita înțelegerea acestui material este neapărat necesar să explicăm cititorului neavizat ce este Inchiziția, unde a apărut, care a fost obiectul acesteia și metodele de lucru, și de ce numele ei are în Istoria bisericească un ecou atât de sinistru.

Scurtă prezentare a Inchiziției

Înființată de papa Lucius al III-lea (1181-1185) în 1184, Inchiziția avea rolul unui tribunal eclesastic represiv al papalității, purtând numele de Sfântul Oficiu, creat cu scopul de a combate erezia catarilor și valdenzilor, încredințat din 1215 călugărilor dominicani, un ordin monahal a cărei severitate împotriva ereticilor era ilustrat prin jocul de cuvinte: Dominicani = “Domini canes” = câinii

Domnului[1].

Modul de procedură și de funcționare a acestui tribunal vor fi stabilite la 1215 de către papa Inocențiu al III-lea (1198-1216) în cadrul unui conciliu întrunit la Lateran.

Procedura inchizitorială cuprindea: vizita sau inspectia inchizitorului, predicarea și timpul de grație, ancheta cu denunțarea celor suspecți, interogatoriul acuzaților și audierea martorilor, apărarea avocatului, tortura, permisă din 1252 de către papa Inocențiu al IV-lea (1243-1254), condamnarea la arderea pe rug și examinarea apelului la papă.

Folosirea torturii de către dominicani în timpul anchetelor, în vederea obținerii de mărturisiri, a dat naștere la grave abuzuri, deoarece acuzații ca să scape de chinuri, făceau mărturisiri false, după cum le impuneau anchetatorii. Sub noțiunea de erezie erau incluse nu numai abaterea de la învățătura papistașă, ea însăși o învățătură eretică, ci și sacrilegiul, blasfemia, sodomia, magia, vrăjitoria, alchimia, iar în timpul papei Iuliu al II-lea (1503-1513) Inchiziției i s-a conferit autoritatea de a ancheta învinuiri ca: dobânda, bigamia, adulterul și cercetarea moralității clericilor, mai ales în cazul de “incitare la desfrâu a credincioaselor în timpul mărturisirii păcatelor”[2].

Un lucru extrem de grav îl constituie faptul că între acuzatori erau admiși oricine: eretici, excomunicați, criminali, hoți, vrăjitori, vecini răzbunători și invidioși, fapt ce a condus deseori la abuzuri în urma cărora să fie condamnați oameni bogați nevinovați, pentru a le fi confiscate averile.

Pedepsele aplicate după condamnare erau: exhumarea celor anatematizați și arderea lor, arderea pe rug, flagelarea în Biserică, în timpul Liturghiei, închisoarea, confiscarea averii de la care erau exceptați ereticii care s-au predat singuri tribunalului Inchiziției sau copii care își denunțau părinții.

De o ferocitate cumplită a fost Inchiziția spaniolă, înființată în 1483 sub conducerea inchizitorului general al Spaniei, Thomas de Torquemada, căreia i-au căzut victime și mulți evrei. Potrivit istoricului spaniol Juan Antonio Llorente, Inchiziția spaniolă a ars în persoană 31.912 condamnați, în efigie 27.659, iar 291.450 au făcut penitență.

În Spania, Inchiziția va fi abolită în 1813, în Portugalia în 1822, iar în Italia abia în

1848[3].

Caracteristica de bază a acestei instituții odioase o constituie așadar folosirea tuturor mijloacelor de constrângere, inclusiv tortura și chiar pedeapsa cu moartea împotriva celor care nu acceptau să se supună papei sau nu împărtășeau credința acestuia, sfidând în totalitate conștiința acelor oameni, el însuși fiind eretic și tăiat din trupul Bisericii ca urmare a ruperii definitive de aceasta, survenită după Schisma cea Mare de la 1054.

Fostul mitropolit al Ardealului, Antonie Plămădeală, explică că mobilul Inchiziției a fost înțelegerea greșită a unui pasaj din Evanghelia după Luca, din Pilda celor poftiți la cină, în care omul care a organizat această cină, văzând că a fost refuzat de invitații săi, poruncește unui slujitor: “Ieși la drumuri și la garduri și **silește-i pe toți să intre**, ca să mi se umple casa”, (Lc 14,23).

Tâlcuind acest verset, mitropolitul Antonie nuanțează astfel:

Acest verset a stat la baza unei instituții scandaloase din trecutul Occidentului romano-catolic: Inchiziția. Pe baza lui au fost condamnați la moarte toți cei care refuzau dogmele romano-catolice. Erau arși sau înecați, pentru a-i mântui cu sila.

Rușinea unei epoci!

Iată ce poate ieși dintr-o strâmbă interpretare a Scripturii!

*Căci nu putea să fie acesta înțelesul. **Blândul Păstor** Iisus nu s-a putut gândi la **Inchiziție**. O răstălmăcire ca aceasta nici nu ar trebui să ne rețină atenția. Dar dacă ne gândim că, totuși, o asemenea **tâlcuire a textului** a dus la condamnarea la moarte, după torturi groaznice, a sute de mii de oameni, a încerca să lămurim problema nu mai este o treabă inutilă. Poate că și tunurile generalului Bukow, după anul 1700, când au distrus cele două sute de mănăstiri din Transilvania, pentru că monahii și călugărițele ortodoxe n-au vrut să treacă la catolicism, vor fi plecat tot de la o asemenea exegeză, încă în vigoare la Viena în secolul XVIII, deși Viena avea o Universitate de prin secolul al XIV-lea (1365)!*

Viena ar fi trebuit să fie mai luminată!

Textele Sfintei Scripturi se citesc în context, se coroborează, nu se

interpretează sectar. Cum ar fi putut să se gândească la **Inchiziție** Cel care spusese: “**Cel ce voiește să vină după mine**”? Așdar: “**Cel ce voiește**”! Nesilit. Marele dar al Providenței pentru om a fost libertatea voinței, libertatea de alegere.

În text se presupune chemarea prin argumentare, prin logică, prin convingere, prin propovăduire, nu prin constrângere. Așa au înțeles și așa au făcut apostolii când au chemat neamurile la creștinism. Căci prin cei chemați astfel, în Parabolele Mântuitorului, sunt prefigurate neamurile, după ce ai casei, iudeii, au refuzat chemarea. Sf. Pavel n-a ars pe nimeni pe rug. Și nici alți propovăduitori, până nu i-a venit ideea unui Torquemada, mare inchizitor din Evul Mediu. Dar și romano-catolicismul a trebuit în scurt timp să renunțe la o astfel de “mântuire” a oamenilor. Și protestantul Calvin l-a ars pe Miguel Servet! Dar și protestanții s-au căit. I-au ridicat un monument lui Servet pe care au scris: *Erravi! Am greșit*[\[4\]](#).

Acțiuni inchizitoriale ale episcopilor ecumeniști români după minciunosinodul din Creta

În urma hotărârilor eretice adoptate în Creta de către delegația Bisericii Ortodoxe Române, acceptate ulterior în mod paradoxal de către toți membrii Sfântului Sinod, deși înainte de aceasta au avut o poziție ortodoxă, mai mulți preoți, ieromonahi, monahi, monahii și credincioși din cuprinsul Patriarhiei române au luat atitudine, împotrivindu-se încălcării Sfintelor Canoane și trădării credinței strămoșești prin întreruperea pomenirii ierarhilor la sfintele slujbe, îngrădindu-se astfel de erezia ecumenistă.

[Dialogul unui preot ortodox mărturisitor cu adepții ecumenismului](#)

Cea mai puternică reacție a venit din partea unui grup de preoți și credincioși din Mitropolia Moldovei și Bucovinei, grupați în jurul Schitului Rădeni și a egumenului acestuia, care a ctitorit acel schit cu binecuvântarea părintelui Iustin Pârvu, stareț la acea vreme a Mănăstirii Petru Vodă, dar și din alte părți de țară:

Episcopia Covasnei și Harghitei, Episcopia Sloboziei și Călărașilor, Mitropolia Banatului, Episcopia Sălajului, Episcopia Oradiei, unde pentru o scurtă perioadă de timp au fost trei preoți care întrerupseseră pomenirea episcopului locului, azi rămânând doar unul în persoana semnatarului acestor rânduri.

Asalt cu polițiști și jandarmi la Rădeni

Liniștea acestei oaze ortodoxe de rugăciune a fost [tulburată](#) în mai multe rânduri de descinderi ale colaboratorilor Înaltpreasfințitului Mitropolit Teofan, care au năvălit însoțiți de polițiști și jandarmi pentru al evacua pe ieromonahul Pamvo și a instala în locul sfinției sale [preoți pomenitori](#). Din mila și voia lui Dumnezeu, nu s-a reușit încă lucrul acesta.

„Să te ferească Dumnezeu de mila preotului și de dragostea călugărului!”

Așa sună o apoftegmă din mediul bisericesc, verificată și confirmată deplin în cazul celor 13 maici de la Mănăstirea Văratec care, după ce au fost supuse mai înainte unor presiuni de ordin psihic, au fost alungate din mănăstire în plină iarnă, înconjurată și binecuvântată cu multă “căldură” de maica stareță și de consiliul duhovnicesc al mănăstirii, care au decis pedepsirea și alungarea [acestora](#). Maicile de la Văratec au anunțat conducerea mănăstirii încă de la începutul lunii decembrie 2016 că, din cauza hotărârilor ecumeniste adoptate la pseudosinodul din Creta de către Mitropolitul Teofan al Moldovei, nu vor mai participa la nicio slujbă unde acesta este pomenit, anunțând practic printr-o [mărturisire publică](#), îngrădirea de erezie.

“Bătaia este ruptă din rai!”

Această zicere din popor a fost pusă în aplicare cu mult sânge de către Mitropolia Moldovei, în Postul Mare din anul 2017, împotriva a două măicuțe de la

Mănăstirea Frumoasa din Iași, îngrădite și ele de erezia ecumenistă, care au fost [bătute și alugate din mănăstire](#). Comandoul mandat să pună în aplicare această măsură a “dragostei creștinești”, format din șase maici și stareța mănăstirii, a pătruns cu forța în chiliile maicilor, cu noaptea în cap. Rezultatul a fost că una dintre maicile agresate a avut nevoie de spitalizare, în cauză deschizându-se un dosar penal, finalizat în cele din urmă prin retragerea plângerii depuse de către maicile agresate în urma scuzelor prezentate de agresoare și de către conducerea Mitropoliei Moldovei și Bucovinei. Cum mănăstirea este un loc dintre cele mai potrivite pentru dobândirea raiului, maicile ecumeniste bătăușe au dorit să le “ajute” pe surorile lor să preguste încă de pe pământ din bucuriile cerești prin aceste corecții fizice exemplar aplicate.

“Noi suntem toți”

Și maicile de la Mănăstirea Miclăușeni de lângă Iași au avut parte de “un regim preferențial” ca urmare a întreruperii comuniunii cu Înaltpresfințitul Mitropolit Teofan, constând în ședințe de lămurire în cadrul cărora li s-a cerut să renunțe la “rătăcirea lor”, urmate de interdicția de a mai avea ascultări și ca atare li s-a interzis accesul la trapeză, fiind aduse la starea de înfometare, doar postul negru ajută la mântuire, deși acestea fuseseră prezente în mănăstire din momentul edificării ei, așa cum cu durere menționează chiar ele într-o [scrisoare](#) adresată Mitropolitului Moldovei: “Iar maicile care au hotărât acum că trebuie să plecăm, când au venit în această mănăstire au găsit flori înflorite”.

Cu ocazia întâlnirii directe cu mitropolitul Teofan, maicile i-au adus la cunoștință că au încetat comuniunea cu Înaltpreasfinția Sa în baza canonului 15 I-II, iar mitropolitul le-a dat un răspuns halucinant, afirmând că acest canon se poate aplica când **un episcop** propovăduiește erezia cu capul descoperit, dar **“Noi suntem toți”**. Mitropolitul le făcea aici cumplita dezvăluire că toți ierarhii români sunt ecumeniști, deci toți s-au lepădat de adevărul de credință, deci toți propovăduiesc erezia cu “capul descoperit” și deci, în mod canonic, în orice moment s-ar putea opri pomenirea acestora la sfintele slujbe.

Osândit de ierarh și trădat de stareți și de starețe

Venit în octombrie 2014 de la Mănăstirea Pătrunsa la Mănăstirea Lacul Frumos din Arhiepiscopia Râmnicului ca egumen, cu ascultarea de a o reorganiza, ieromonahul Grigorie Sanda, monahul Chiriac Cioi și fratele Valerică Bușă au avut parte, după ce au oprit pomenirea Arhiepiscopului Varsanufie, de “un dialog pașnic, pozitiv și ziditor spre lămurire canonică și restabilirea comuniunii vieții liturgice”[5] constând în: demiterea din funcția de egumen, caterisire, interdicția fiilor duhovnicești de a-l cerceta și de a se putea spovedi la acesta și sechestrarea pentru câteva ore, după ce totuși au reușit să ajungă la duhovnicul lor; [vandalizarea și devastarea chiliilor](#).

Cea mai dureroasă lovitură a primit-o părintele Grigorie de la [stareții și starețele mănăstirilor vâlcene](#), care adunați fiind într-o Sinaxă monahală s-au lepădat de fratele lor, mărturisitor al dreptei credințe, îmbrățișând credința ecumenistă a arhiepiscopului Varsanufie, deși părintele Grigorie se adresase tuturor mănăstirilor vâlcene printr-o scrisoare datată 01.08.2016, chiar ziua în care anunțase și întreruperea pomenirii, despre lipsa de transparență a ierarhiei Bisericii Ortodoxe Române în privința deciziilor asumate în Creta, precum și a noii sale poziționării prin dezicerea și delimitarea de orice acțiune ecumenistă[6].

O sintagmă eretică: “ s-a golit de tot harul”

După oprirea pomenirii episcopului Sloboziei și Călărașilor, PS Vincențiu Grifoni, asupra preotului Claudiu Buză, slujitor la biserica “Sfânta Treime” din Urziceni, s-a abătut o avalanșă de ocări și invective.

Într-o scrisoare adresată de episcopul Vincențiu preoților și credincioșilor din Eparhia pe care o păstorește, părintele Claudiu este catalogat ca unul ce a săvârșit fapte reprobabile ca “neascultarea și îndemnul la dezbinare”, fiind numit [schismatic](#) și interzicându-i-se accesul în sfântul locaș de închinare. În ochii credincioșilor însă, părintele Claudiu, a rămas un vrednic și iubit păstor, așa cum rezultă din [atitudinea](#) pe care aceștia o au în momentul în care protopopul

Urzicenilor dă citire hotărârii episcopului locului de a-l opri de la slujire pe acesta.

Umilitoare a fost pentru părintele Claudiu și decizia de caterisire a acestuia, dar mai cu seamă cuvintele de-a dreptul jignitoare la adresa sa din [cuvântul pastoral](#) al episcopului Vincențiu, în care era numit “dl Buză Claudiu”, a cărui fapte au fost “îndreptate împotriva Bisericii - cea Una, Sfânta, Sobornicească și Apostolească, prin lipsa de smerenie, dialog și ascultare”. Dar jignirile nu se opresc aici, episcopul numindu-l pe părintele Claudiu “un nou Iuda”, care “s-a golit de tot harul și lucrarea preoțească”.

Nu știm dacă autorul acestor cuvinte a folosit această sintagmă: “s-a golit de tot harul și lucrarea preoțească” în mod conștient sau inconștient, dar în tot cazul este o afirmație cu caracter eretic deoarece o astfel de caterisire nu este validă, întrucât atât părintele Claudiu cât și ceilalți părinți mărturisitori au fost caterisiți nu pentru abateri morale, canonice sau dogmatice, ci pentru apărarea dreptei credințe împotriva expansiunii ecumenismului, asumat sinodal de ierarhii Bisericii Ortodoxe Române. Pe de altă parte, episcopul Vincențiu, nu este izvorul sau proprietarul harului, ci izvorul este Hristos, care a dat Bisericii harul mântuitor. Prin urmare, singurul care poate decide în privința lucrării sau nelucrării harului în diaconi preoți sau episcopi este Hristos, nimeni altcineva. După învățătura Bisericii Ortodoxe chiar de-ar fi vorba de o caterisire validă, harul nu se golește din preot, ci doar devine nelucrător, însă rămâne în acel cleric până la moartea sa.

Prin urmare, atât părintele Claudiu cât și ceilalți preoți care au fost caterisiți pe nedrept, în mod abuziv, au har și preoție lucrătoare, mai ales că aceștia nu au îmbrățișat ereyia, ci luptă împotriva ei. **Nimeni să nu se îndoiască de aceasta!** Dacă ar fi altfel, ar trebui să ne îndoim și de sfințenia Sfântului Grigorie Palama, care a fost caterisit exact pentru aceleași motive ca și noi: apărarea și mărturisirea Ortodoxiei. Or, nimeni nu se îndoiește de sfințenia acestuia, mai ales că Dumnezeu i-a confirmat-o prin sfintele sale moaște întregi, aflate în Tesalonic, acolo unde a și fost arhiepiscop.

Descindere cu distrugere

De departe, cel care a beneficiat cel mai mult de “dragostea” practicanților “ecumenismului lucid” a fost părintele Ioan Ungureanu și enoriașii săi de la Parohia Schit Orășeni, o mică așezare de lângă municipiul Botoșani, și o veche vatră sihăstrescă unde își dorm somnul de veci o seamă de monahi dintre care s-au ridicat trei sfinți: Sila, Paisie și Natan, canonizați de curând de Sfântul Sinod.

Presiunile exercitate asupra părintelui Ioan au fost, și sunt și în continuare, multe și diversificate: caterisire, încercări repetate de alungare din parohie, numirea unui alt preot, alegerea unui consiliu parohial paralel, acțiuni de mituire a credincioșilor prin diverse cadouri în speranța că își vor părăsi preotul, scrisori de discreditare și ponegrire a părintelui în fața propriilor credincioși, deconectarea bisericii și a casei parohiale de la curent și de la iluminatul public, petreceri cu muzică, mici și bere în ziua hramului, în 6 August, de Schimbarea la Față, în Postul Adormirii Maicii Domnului, organizate de Primărie la doi pași de cimitir și biserică, procese interminabile. Dar cea mai cumplită s-a petrecut în 11 noiembrie 2017, când un grup de huligani susținuți de Mitropolia Moldovei și Bucovinei, Protopopiatul Botoșani, Poliția, Jandarmeria, Primăria Cristești și Prefectura Botoșani, [au spart cu instrumente specifice ușa de intrare în biserică](#), monument istoric, întocmai cum este proorocit în Psamul 73, versetul 7: “Ca în codru cu topoarele au tăiat ușile locașului Tău, cu topoare și ciocane l-au sfărâmat”, încercând astfel ca prin forță să instaleze un alt preot împotriva voinței generale a credincioșilor, care îl vor preot în satul lor doar pe părintele Ioan. De fiecare dată însă, au fost rușinați de Dumnezeu, și prin ajutorul sfinților mai sus pomeniți, la a căror mijlocire părintele apelează des, acesta își continuă slujirea și mărturisirea sa.

La Beiuș, îndemn la ecumenism și apostazie

În ceea ce mă privește, am gustat și eu din paharul amar al “dragostei” ecumeniste. Mă voi rezuma doar la a menționa că înainte de a se lua decizia de caterisire împotriva mea, mi-a fost blocat accesul în paraclisul în care slujeam prin schimbarea yalei de la ușile de acces, iar clădirea paraclisului a fost **confiscată și folosită în mod abuziv și ilegal** de către parohie, folosindu-se de incredibila explicație: “Noi suntem mai mulți și voi mai puțini”. Oare de aici s-a

inspirit patriarhul Bartolomeu când a cerut [opt mănăstiri](#) de la statul ucrainian, care la rândul său să le ia prin forță, căci altfel nu le vor primii, de la Biserica canonică a Ucrainei, probabil ca dijmă pentru acordarea autocefaliei unei biserici schismatice, lucru nemaivăzut în Ortodoxie? Probabil că nu, dar este evident că duhul ecumenist împărțit de aceștia îi face să creadă că se pot face stăpâni pe munca altora. Situația aceasta ne amintește de abuzurile statului comunist, care pentru presupuse învinuiri te arunca în stradă, lăsându-te într-o clipă fără munca de o viață. Se vede treaba că unii sunt încă bântuiți de “meandrele trecutului”.



Acea clădire a fost construită de către un enoriaș care nu acceptă ecumenismul și nici hotărârile ecumeniste adoptate în Creta, și nu a predat-o parohiei, aceasta facându-se stăpână pe un bun ce nu-i aparține, neputând face dovada prin niciun document asupra provenienței ei.

Spre deosebire de alți părinți, eu am atacat hotărârea de caterisire atât la Consistoriul mitropolitan cât și la Consistoriul superior bisericesc, prima respingându-mi apelul, iar celaltă recursul, fără însă a-mi pune la dispoziție vreo motivare canonic-juridică, ci doar un anunț sec de respingere, aceasta însemnează că procesul meu nu s-a mai rejudecat la nicio instanță superioară bisericească, ci s-a menținut hotărârea Consistoriului eparhial.

Un fapt important de precizat îl constituie mențiunea din scrisoarea primită de la Cancelaria Sfântului Sinod prin care eram înștiințat că: "Sfântul Sinod vă îndeamnă la pocăință și îndreptare în vederea iertării".

Analizând acest sfat, sunt conștient că sunt nevrednic de misiunea și de slujirea preoțească, căindu-mă pentru toate păcatele mele și cerând iertare pentru ele de la Dumnezeu, dar nu mă pot căii pentru faptul că sunt și vreau să mor ortodox; pentru că iubesc Ortodoxia și vreau ca acesta să rămână așa cum am moștenit-o de la Sfinții Părinți și de la înaintașii mei din satul Borz, înaintași care la începutul secolului al XVIII-lea au oprit expansiunea greco-catolicismului pe Valea Crișului Negru, refuzând să accepte această credință eretică, deși la 1753 când și-au construit biserica în vatra satului, biserică reconstruită la 1864 în care am fost botezat și în care am slujit opt ani de zile ca preot, au fost ofertați de greco-catolici că o construiesc ei în schimbul lepădării de Ortodoxie și convertirii la erezia lor, însă au refuzat cu demnitate. Pot să-mi cer iertare în fața episcopului meu dacă l-am supărat cu ceva personal, dar pentru oprirea pomenirii nu pot să-mi cer iertare, deoarece acest act nu este personal, ci are legătură cu abaterea de la dogmele și canoanele Sfintei Biserici Ortodoxe a Preasfinției Sale.

Sfântul Sinod mă sfătuia de fapt să accept ecumenismul propovăduit de ierarhul meu, ceea ce ar fi echivalent cu un act de apostazie. Ferească Dumnezeu! Îl voi pomeni din nou pe episcopul meu la sfintele slujbe când se va fi lepădat de hotărârile eretice asumate în Creta și când se va dezice și de acțiunile și practicile ecumeniste.

În afară de situațiile concrete prezentate aici, au mai fost și altele în țară care s-au soldat cu preoți caterisiți și alungați de la parohiile lor ca urmare a împotrivirii față de erezia ecumenistă prin întreruperea pomenirii episcopilor lor la slujbele Bisericii sau de monahi și monahii ce au apucat greul drum al prigoanei și pribegiei.

Concluzii

Din scurtul istoric al Inchiziției papale prezentat aici, precum și din acțiunile aproape la fel de brutale întreprinse de Sfântul Sinod împotriva celor ce au

îndrăznit să întrerupă pomenirea și comuniunea cu ierarhii lor ca reacție concretă și eficientă împotriva ecumenismului, rezultă că atât papii medievali cât și ierarhii ortodocși români contemporani, prin acțiunile lor mai puțin manierate, au atentat la conștiința și liberul arbitru al preoților, credincioșilor și monahilor, încercând să le siluiască.

Principala acțiune silnică a Sfântului Sinod, în frunte cu Preafericitul Părinte Patriarh, constă în faptul că fără a avea încuviințarea preoților și a credincioșilor, deci a pliiromei Bisericii, ne impune forțat, în detrimentul voinței noastre, să acceptăm erezia “ecumenismului lucid” așa cum a fost cosmetizată definiția ereziei ecumeniste într-un [comunicat](#) din 21 decembrie, 2016.

În cuprinsul comunicatului mai sus amintit se precizează că lămurirea celor care au obiecții față de deciziile din Creta se va face prin “**dialog pașnic**”, iar dacă “măsurile disciplinare”, mai degrabă adevărate corecții fizice pe alocuri, aplicate cu înalta binecuvântare a Sfântului Sinod: presiuni de ordin psihic, asalt cu polițiști și cu jandarmi, bătaia și înfometarea maicilor, izgonirea din mănăstiri și din parohiile unde au muncit, unele clădite de aceștia din temelie, tracasare continuă, denigrare, ponegrire, distrugeri și confiscări de bunuri etc, se încadrează la criteriile pașnice, ne îngrozim de-a dreptul la gândul cum o să arate cele mai puțin pașnice.

În felul acesta, constatăm cu tristețe că Sfântul Sinod s-a transformat într-un organism opresiv și represiv de tip inchizitorial.

Dacă privim cu atenție la evenimentele și faptele prezentate, ne mârșnește gândul că cineva a putut recurge la astfel de acțiuni împotriva fraților lor de aceeași credință, dar când avem certitudinea că pentru săvârșirea acestora au avut aprobarea Sfântului Sinod, devenim oripilați.

Oare aceste acțiuni nu se încadrează cumva pe linia faptelor săvârșite de acel judecător nedrept “care de Dumnezeu nu se teme și de om nu se rușina”, (Lc. 18.2) și din această cauză Sfântul Sinod a ajuns în situația în care pentru unii să fie mumă, iar pentru alții ciumă, fapte care ne îndreptățesc să credem pe bună dreptate că trăim vremuri apocaliptice?

Aceste măsuri violente din partea Sfântului Sinod au urmărit pe deoparte să înnăbușe din fașă orice reacție de împotrivire față de receptarea hotărârilor minciunosinodului din Creta, după cum se și anticipa prin articolul 22 al

documentului eretic *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine*, ca nu cumva poporul să afle adevărul celor întâmplate în Creta, iar pe de altă parte să-i intimideze și să-i descurajeze pe preoții care ar fi dorit să întrerupă pomenirea episcopilor la sfintele slujbe prin represalii împotriva celor ce nu au cedat presiunilor de tot felul pentru reluarea pomenirii.

Dacă arhieriei noastre ar crede cu adevărat în Mântuitorul Iisus Hristos, și l-ar iubi, nu ar fi consimțit niciodată la săvârșirea unor astfel de fapte, deoarece Domnul nostru Iisus Hristos, în Evanghelia Sa, propovăduiește smerenia, pacea, dreptatea, adevărul, bunaînțelegere, iubirea aproapelui, iar faptele încredinate urmăresc nimicirea aproapelui, fiind cu totul contrare creștinismului. Cât de bine se potrivesc acestei situații cuvintele psalmistului David, care zice: “Necredința călcătorului de lege spune inimii mele, că nu este într-însul frica de Dumnezeu. El singur se amăgește în ochii săi, când zice că ar fi urmărind fărădelegea și ar fi urând-o. Graiurile gurii lui fărădelege și vicleșug; n-a vrut să priceapă ca să facă bine. Fărădelege a gândit în așternutul său, în toată calea cea bună n-a stat și răutatea n-a urât”. (Ps.35, 1-4).

În atare condiții, este firesc să ne întrebăm dacă ierarhii noștrii au învățat ceva din aceste evenimente reprobabile; dacă sunt hotărâți să înceteze orice formă de prigoană împotriva preoților, monahilor și credincioșilor care se împotrivesc ereziei ecumeniste; dacă vor avea înțelepciunea și maturitatea teologică și duhovnicească să exclame cu sinceritate: Erravi! “Am greșit când am semnat documentele eretice la minciunosinodul din Creta” și: “Am greșit când am declanșat prigoana împotriva celor ce apără și mărturisesc dreapta credință”, sau metodele de prigoană se vor înăspri și mai mult, fiind cu adevărat obligați să intrăm în catacombe, ca în perioada de început a creștinismului, sau ca în perioada serghianistă din Rusia? În acest caz nu ne rămâne nimic de făcut decât să strigăm către Domnul ca și psalmistul David: “Scoate-mă de la vrășmașii mei, Dumnezeule, și de cei ce se scoală împotriva mea, izbăvește-mă. Izbăvește-mă de cei ce lucrează fărădelegea și de bărbații vărsărilor de sânge mă izbăvește”. (Ps. 58, 1-2)

Totuși, de vreme ce unii au ajuns să săvârșescă astfel de fapte, iar alții să le aprobe, trebuie să-i compătimim și să ne rugăm pentru iertarea și îndreptarea tuturor, și mai ales pentru restabilirea adevărului de credință în întreaga Biserică Ortodoxă prin lepădarea și condamnarea ecumenismului ca panerezie și mărturisirea Sfintei Ortodoxii așa cum ne-a lăsat-o Mântuitorul, Sfinții Apostoli și

Sfinții Părinți.

Note:

[1] Pr. Prof. Teodor Bodogae, *Ordinele monahale în Apus. Inchiziția, în Istoria Bisericească Universală*, Editura IBMBOR, Vol. II, , București, 1993, p. 82.

[2] Pr. Prof. Dr. Ioan Rămureanu, *Istoria Bisericească Universală*, Manual pentru Seminariile teologice, Editura IBMBOR, București, 1992, p.300.

[3] Idem, pp. 300-301.

[4] Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului, *Tâlcuri noi la texte vechi*, Ediția a II-a, București, 1996, pp. 507-508.

[5] Ieromonah Grigorie, Monah Chiriac, Frate Valerică, *Întru slujirea Bisericii, Împotriva ecumenismului și a sinodului eretic din Creta*, Râmnicu Vâlcea, 2018, p. 44.

[6] Idem, p.16.